

Предговор

Историја српског народа, а преко ње и историја Балкана, почевши од деветнаестог вијека, условљена је и означена са два догађаја од далекосежне важности: први догађај представља Карађорђев устанак (1804), а други, ништа мање значајан од њега, као његов наставак, јесте Други српски устанак (1815) на челу са Милошем Обреновићем.

Војска Карађорђе, који „диже народ, крсти земљу и варварске ланце сруши“ (Њеџиш), и његов бивши војвода, који је сјојо храброст са вјештином и умјешношћу, ударили су неизбрисив печат на судбину српског народа. Додуше, на Милошу је остала сијенка Карађорђевог убиства у Радовањском лузу (1817), али с друге стране, иза његовог времена је остала и црква Покајница, као свједок прађике времена, али и пробуђене савјести и свијести о зријеху и спремној на покајање за учињено зло намјесто оправдања пресудно, обично својственог владарима и властодрцима. Тако је Србија деветнаестог вијека уиемељена на жртвованој глави Карађорђевој и на мудрости и вјештини Милошевој и његових наследника.

Ова књига се труди да свијетли свијетлошћу историјских фајта, како овај устанак, тако и главне личности које су пресудно учествовале у њему и свему ономе што му је слиједило у животи Српског народа у току деветнаестог вијека. Као таква она представља значајан допринос проучавању наше релативно блиске прошлости, бацајући истовремено свијетло, макар на посредан начин и на збивања нашег времена.

Његово високопреосвештенство

АЕМ, Црногорско-приморски

†Амфилохије Радовић

